

full DOMINICAL

Pregària d'estiu

Té sentit parlar d'una pregària d'estiu? Preguem d'una manera diferent durant aquest temps de l'any? La primera resposta és clara: Jesús mateix ens diu: «pregueu en tot moment» (Lc 21,36). Per tant, també a l'estiu. Una altra cosa és la manera de pregar. En les nostres terres acostuma a fer calor, el temps de llum s'allarga, moltes persones porten un ritme diferent. Les vacances dels nens a l'escola, els dies de vacances dels adults, canvien sens dubte el ritme de la societat. No es tracta tan sols de la situació de cada llar, sinó també de la repercussió que produeixen en la vida social les vacances, el descans, la calor. Per això, també la forma de pregar es veu, almenys en part, afectada per aquesta situació. D'aquí la segona resposta: saber-nos adaptar al nou ritme vital estiuenc.

En el nostre dia a dia hi ha hàbits més mecanitzats i hàbits adquirits però més complexos. Rentar-se les dents és un hàbit que quasi fem sense adonar-nos, es podria dir automàticament; llegir una estona, en canvi, és un costum que requereix un esforç més gran, encara que ens agradi i en traguem un gran profit. De forma semblant, en la pregària. Fem quasi sense adonar-nos el senyal de la creu en aixecar-nos del llit, la benedicció de la taula, el parenostre abans d'anar a dormir. Aquests hàbits, en la seva humilitat, són una ajuda preciosa per mantenir-nos, en qualsevol circumstància, recordant que Déu ens estima i que la missió de la nostra vida és servir els altres. Són hàbits que, sens falta, hem de mantenir durant l'estiu.

I els altres costums de pregària? L'estiu és un temps en el qual acostumem a tenir més contacte amb la natura, que es manifesta radiant (sigui al mar o a la muntanya); també més temps de re-

lació amb els amics i amb la mateixa família (temps més informal i creatiu); encara que, de vegades, també més soledat (sigui acompanyats o sigui sols). Aquests moments de l'estiu són invitacions a captar més intensament la presència de Déu en la natura i en els altres. Tant en sentit positiu (donar gràcies a Déu per la creació, contemplant el paisatge), com en sentit negatiu (comprovant la contaminació i el maltractament que moltes vegades estem fent de la natura). Moments de sentir la proximitat dels altres, la seva estimació i la complexitat

sovint de les relacions humanes. Temps per donar gràcies, per demanar, per exercir també la paciència i la comprensió. Temps igualment per adonar-nos, amb menys defenses, de la nostra pròpia realitat: la nostra feblesa, el nostre egoisme, la nostra comoditat. Sigui com sigui, l'estiu es presenta com un temps per meditar; per donar gràcies a Déu de tantes coses que hi ha al nostre voltant; i per demanar la força per nosaltres i pels altres per tirar endavant en la construcció d'un món cada vegada més fratern.

Cadascú sap el que més li convé, segons el seu estil i les seves necessitats. Però heus aquí algunes recomanacions. La lectura i meditació d'alguns textos de la Bíblia són sempre un bon aliment espiritual. És un bon costum acollir un breu fragment cada dia (l'evangeli corresponent de cada dia és un mètode pràctic). O, ja que disposem de més temps, la lectura seguida d'alguns dels escrits de la Bíblia (un evangeli, una carta). També serà bo no oblidar la importància de l'eucaristia. Els moviments de l'estiu poden dificultar la participació en la celebració a la qual estem més acostumats, però al mateix temps ens ofereixen ocasions de compartir amb creients de diversos llocs i de diversos estils.

Amb les nostres alegries i les nostres penes, fent vacances o sense fer-les, segurament l'estiu de molts de nosaltres serà passatger, sense gaires problemes. Pensem, de totes maneres, en l'estiu de molts germans nostres que viuran circumstàncies molt més dures: aquells que estan en territoris en guerra, els qui es troben en camps de refugiats, els qui estan intentant aconseguir entrar en zones més desenvolupades per trobar una vida millor, etc., etc. També per a ells serà l'estiu (o l'estació de l'any que els correspongui). I també hauran de viure en la pregària. Que la nostra pregària els recordi i manifesti la seva solidaritat amb ells.

P. Rodolf Puigdorllers, SchP

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

12. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ez 1,2-5.24-2,1a / Sl 148 / Mt 17,22-27]. Sant Herculà, bisbe; santa Hilària, mr., mare de santa Afra; beat Innocenci XI, papa (1676-1689); beat Joan de Rieti, rel. agustiniana.

13. ■ Dimarts [Ez 2,8-3,4 / Sl 118 / Mt 18,1-5.10.12-14]. Sant Poncià, papa (230-235), exiliat a Sardenya amb sant Hipòlit, prev., considerats mrs. Màrtirs claretians de Barbastre (1936). Sant Cassià, mestre mr. a Imola (s. III); santa Concòrdia, mr.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Centola,

vg. i mr. Beat Josep Tàpies i companys, prev. mr., del bisbat d'Urgell.

14. □ Dimecres [Ez 9,1-7;10,18-22 / Sl 112 / Mt 18,15-20]. Sant Maximilià-Maria Kolbe (1894-1941), prev. franciscà conventual i mr. a Auschwitz. Sant Eusebi, prev. romà (s. IV); santa Anastàsia, rel. viuda.

15. □ Dijous [Ap 11,19a;12,1,3-6a.10ab / Sl 44 / 1Co 15,20-26 / Lc 1,39-56]. ✠ Assumpció de la Mare de Déu (inicialment i a Orient: la Dormició). Sant Tarsici, acòlit mr.

16. ■ Divendres [Ez 16,1-15.60.63 (o bé: Ez 16,59-63) / Sl: Is 12 / Mt 19,3-12]. Sant Esteve d'Hongria (†1038), rei; sant Roc, de Montpeller, advocat de les malalties infeccioses; santa Serena, emperadriu; beat Joan de Santa Marta, prev. franciscà i mr. al Japó (1618), de Prades (Baix Camp).

17. ■ Dissabte [Ez 18,1-10.13b.30-32 / Sl 50 / Mt 19,13-15]. Sant Jacint de Polònia, prevere dominicà; santa Beatriu de Silva, verge franciscana, fundadora de les Concepcionistes, a Toledo

(1484); sant Eusebi, papa (grec, 309) i màrtir; beat Bartolomé Laurel, religiós franciscà, de Mèxic, i màrtir (1627) al Japó.

18. ■ † Diumenge vinent, diumenge XX de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Pr 9,1-6 / Sl 33 / Ef 5,15-20 / Jn 6,51-58]. Sant Agapit, noi mr. (275); santa Helena, emperadriu; beat Manés de Guzmán, prev. dominicà, germà de sant Domènec; sant Patrici, bisbe; beat Nicolau Factor, prev. franciscà, de València.

DIUMENGE XIX DE DURANT L'ANY

Lectura del primer llibre dels Reis

(1Re 19,4-8)

En aquell temps, Elies caminà durant un dia pel desert, s'assegué a l'ombra d'una ginestera i demanà la mort, preguntant així: «Ja n'hi ha prou, Senyor. Preneu-me la vida; no he de ser més afortunat que els meus pares». Després s'ajagué sota aquella ginestera i s'adormí. Mentre dormia, un àngel el tocà i li digué: «Aixeca't i menja». Llavors veié al seu capçal un pa cuit sobre pedres i un cànitr d'aigua. Menjà i begué, i s'adormí altra vegada. L'àngel del Senyor el tornà a tocar i li digué: «Aixeca't i menja, que tens molt de camí a fer». Ell s'aixecà, menjà i begué, i amb la força d'aquell aliment caminà quaranta dies i quaranta nits, fins que arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu.

Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindré sempre als llavis la seva lloança. / La meva ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

Tots amb mi glorifiqueu el Senyor, / exaltem ple-gats el seu nom. / He demanat al Senyor que em guïés; / ell m'ha escoltat, res no m'espanta. R.

Alceu vers ell la mirada. Us omplirà de llum; / i no haureu d'abaixar els ulls avergonyits. / Quan els pobres invoquen el Senyor, / els escolta i els salva del perill. R.

Acampa l'àngel del Senyor / entorn dels seus fidels, per protegir-los. / Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor; / feliç l'home que s'hi refugia. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 4,30-5,2)

Germans, no entristiu l'Esperit Sant amb què Déu us ha marcat per reconèixer-vos el dia de la redempció final. Lluny de vosaltres tot mal humor, mal geni, crits, injúries i qualsevol mena de dolenteria. Sigueu bondadosos i compassius els uns amb els altres, i perdoneu-vos tal com Déu us ha perdonat en Crist. Sou fills estimats de Déu: imiteu el vostre Pare. Viviu estimant, com el Crist ens estimà; ell s'entregà per nosaltres, oferint-se a Déu com a víctima d'olor agradable.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 6,41-51)

En aquell temps, els jueus murmuraven de Jesús perquè havia dit que era el pa baixat del cel, i es preguntaven: «Aquest, ¿no és Jesús, el fill de Josep? Nosaltres coneixem el seu pare i la seva mare, ¿i ara diu que ha baixat del cel?» Jesús els digué: «No murmureu entre vosaltres. Ningú no pot venir a mi si no l'atreu el Pare que m'ha enviat. I els qui venen a mi, jo els ressuscitaré el darrer dia. Diu el llibre dels Profetes que tots seran instruïts per Déu. Tots els qui han sentit l'ensenyament del Pare i l'han après venen a mi. No vull dir que algú hagi vist mai el Pare: només l'ha vist el que ve de Déu; aquest sí que ha vist el Pare. Us ho dic amb tota veritat: els qui creuen tenen vida eterna. Jo soc el pa que dona la vida. Els vostres pares, tot i haver menjat el manà en el desert, moriren, però el pa de què jo parlo és aquell que baixa del cel perquè no mori ningú dels qui en mengen. Jo soc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meua carn: perquè doni vida al món.»

Lectura del primer llibre de los Reyes

(1Re 19,4-8)

En aquellos días, Elías anduvo por el desierto una jornada de camino, hasta que sentándose bajo una retama, imploró la muerte diciendo: «¡Ya es demasiado, Señor! ¡Toma mi vida, pues no soy mejor que mis padres!». Se recostó y quedó dormido bajo la retama, pero un ángel lo tocó y dijo: «Levántate y come». Miró alrededor y a su cabecera había una torta cocida sobre piedras calientes y un jarro de agua. Comió, bebió y volvió a recostarse. El ángel del Señor volvió por segunda vez, lo tocó y de nuevo dijo: «Levántate y come, pues el camino que te queda es muy largo». Elías se levantó, comió, bebió y, con la fuerza de aquella comida, caminó cuarenta días y cuarenta noches hasta el Horeb, el monte de Dios.

Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved qué bueno es el Señor.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor; / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

Proclamam conmigo la grandeza del Señor, / ensalcemos juntos su nombre. / Yo consulté al Señor, y me respondió, / me libró de todas mis ansias. R.

Contempladlo, y quedaréis radiantes, / vuestro rostro no se avergonzará. / El afligido invocó al Señor, / él lo escuchó y lo salvó de sus angustias. R.

El ángel del Señor acampa en torno a quienes lo temen / y los protege. / Gustad y ved qué bueno es el Señor, / dichoso el que se acoge a él. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 4,30-5,2)

Hermanos: No entristezcáis al Espíritu Santo de Dios con que él os ha sellado para el día de la liberación final. Desterrad de vosotros la amargura, la ira, los enfados e insultos y toda la maldad. Sed buenos, comprensivos, perdonándoos unos a otros como Dios os ha perdonado en Cristo. Sed imitadores de Dios, como hijos queridos, y vivid en el amor como Cristo os amó y se entregó por nosotros a Dios como oblación y víctima de suave olor.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 6,41-51)

En aquel tiempo, los judíos murmuraban de Jesús porque había dicho: «Yo soy el pan bajado del cielo», y decían: «¿No es este Jesús, el hijo de José? ¿No conocemos a su padre y a su madre? ¿Cómo dice ahora que ha bajado del cielo?».

Jesús tomó la palabra y les dijo: «No critiquéis. Nadie puede venir a mí si no lo atrae el Padre que me ha enviado. Y yo lo resucitaré en el último día. Está escrito en los profetas: "Serán todos discípulos de Dios". Todo el que escucha al Padre y aprende, viene a mí. No es que alguien haya visto al Padre, a no ser el que está junto a Dios: ese ha visto al Padre. En verdad, en verdad os digo: el que cree tiene vida eterna. Yo soy el pan de la vida. Vuestros padres comieron en el desierto el maná y murieron; este es el pan que baja del cielo, para que el hombre coma de él y no muera. Yo soy el pan vivo que ha bajado del cielo; el que coma de este pan vivirá para siempre. Y el pan que yo daré es mi carne por la vida del mundo.»

COMENTARI

Jesús és el pa viu baixat del cel

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

A la primera lectura de la celebració de l'Eucaristia d'avui, hem escoltat que el profeta Elies, desencisat, entristit i fracassat, és alimentat per un pa que li dona fortalesa.

Ell, tot mostrant el seu abatiment, va dir tot preguntant: «Ja n'hi ha prou, Senyor. Preneu-me la vida». Potser moltes persones, en uns forts moments de patiment, poden haver dit aquestes mateixes paraules; potser també les hem dit nosaltres, si hem hagut de viure i passar per situacions de grans dolors físics o morals, i no veiem sortida al nostre trist estat de vida.

Si et trobes sol, enmig de grans sofriments, i veus que ningú et dona consol i ajuda, pots arribar a la desesperació i al desig de la mort. El profeta Elies troba ajuda en l'àngel del Senyor, que li digué: «Aixeca't i menja, que tens molt camí a fer.»

Ben segur que Jesús també ens ho diu a tots nosaltres, sigui quina sigui la nostra situació de vida. Sense Déu, sense esperança, podem cercar moltes coses i realitats que ens ajudin i potser distreguin, per uns moments, però la gran esperança, la gran realitat de Salvació i de Vida, ens ve per Jesucrist.

Ell, el Fill de Déu, ha vingut al nostre món i ha compartit amb nosaltres la seva vida. Ens dona un missatge d'esperança i salvació. Realitza grans miracles que mostraven la seva divinitat. I, sobretot, es dona Ell mateix com a aliment de Vida.

Jesús ens comunica que Ell és l'autèntic pa del cel, que ens vol donar la vida en plenitud. Alimentats amb el seu Cos i la seva Sang, hem de formar amb Ell una gran unitat. Hem d'estar ben units entre nosaltres, estimant-nos, i hem de viure plenament units a Ell, participant de la seva mateixa vida.

Sant Pau, en la seva carta als Efesios, ens recorda que per anar endavant en la nostra vida d'esperança, seguint Jesucrist, hem d'ajudar-nos, i ser «bondadosos i compassius». I perdonar-nos com Déu ens ha perdonat en Crist. «Viviu estimant, com el Crist ens estima.»

Jesús ve a viure entre nosaltres, perquè desitja omplir-nos del seu amor. Per això, Jesús es fa Pa de Vida; per alimentar-nos i viure en el nostre interior. Plens de la seva Vida i del seu Amor, serem una nova humanitat que viurà i comunicarà la seva Pau, bondat i felicitat perdurables.